

ת"ד 2989/07/19 - מדינת ישראל נגד מלי מזל ג'ורי

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

14.12.2020

ת"ד 2989-07-19 מדינת ישראל נ' גרבלי
בפני כבוד השופט, סגן הנשיא עופר נהרי

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

הנאשמת

נגד
מלי מזל ג'ורי
ע"י ב"כ עו"ד אביתר גולני

הכרעת - דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה אחריות לגרימת תאונת דרכים.

בפרק העובדות אשר בכתב האישום נטען שבעת שהנאשמת נהגה בשעת צהריים ברכב פרטי תוצרת פורד ברחוב אילת בעיר חולון והתקרבה סמוך לבית מספר 63 ברחוב זה שם מסומן לרוחב הכביש מעבר חציה להולכי רגל המופרד באמצעות שטח הפרדה בנוי ומעליו תמרור 306 ורמזור 707, נהגה היא עפ"י הטענה בקלות ראש בכך שלא נתנה תשומת לב מספקת לדרך, לא האטה כשהתקרבה למעבר חציה, לא הבחינה מבעוד מועד בהולכת רגל ילידת 1965 שירדה משטח ההפרדה והחלה בחציה במעבר החציה במסלול הנסיעה שבו נעה הנאשמת עם רכבה, לא איפשרה להולכת הרגל לסיים את חציית מעבר החציה בבטחה וגרמה לתאונה בכך שפגעה בהולכת הרגל בהיותה על מעבר החציה.

עוד נטען בכתב האישום כי כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל חבלה של ממש בדמות פריקה של כתף ימין שהצריך החזרת הכתף למקומה וסד גבס, וכן כי רכבה של הנאשמת ניזוק (ניפוץ שמשה קדמית).

העבירות שיוחסו לנאשמת בכתב האישום בעקבות כך הן נהיגה בקלות ראש לפי סעיף 62 (2) יחד עם סעיף 38 (2) לפקודת התעבורה, אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חציה בבטחה לפי תקנה 67 א' לתקנות התעבורה, התנהגות הגורמת נזק לפי תקנה 21 (ב) (2) לתקנות התעבורה וגרימת חבלה של ממש לפי סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה.

הנאשמת, באמצעות בא כוחה, כפרה באחריותה לתאונה והודתה בתוצאותיה.

ב"כ הנאשמת פירט דבר הכפירה בישיבת ההקראה וציין כי טענת ההגנה הינה שהתאונה היתה בלתי נמנעת.

לאור הכפירה נקבע והתקיים דין הוכחות.

מטעם התביעה העידו העדים הבאים:

סייר התנועה השוטר מר שמעון לב (ע.ת.1) אשר במסגרת עדותו הוגש דו"ח ממוחשב (ת.1).

הולכת הרגל המעורבת הגברת נטליה סולצמן (ע.ת.2).

הבוחן המשטרתי מר אליהו סאייג (ע.ת.3) אשר במסגרת עדותו הוגשו: טופס יידוע חשוד בדבר זכויותיו טרם חקירה (ת.2); הודעת נהג תחת אזהרה (ת.3); דו"ח בוחן (ת.4); מסמך שחזור ת.ד. עם הולך רגל (ת.5); לוח תצלומים (ת.6); תרשים תאונת דרכים (ת.7); תע"צ מכשיר וריקום (ת.8); סקיצה (ת.9); דו"ח פעולה (ת.10); פרוטוקול ניסוי שדה ראיה להולך רגל (ת.11).

בהסכמה הוגשו גם תעודות רפואיות תוצאת התאונה באשר להולכת הרגל (ת.12).

מטעם ההגנה העידה הנאשמת (ע.ה.1).

סיכומי הצדדים הוגשו בכתב.

לאחר ששמעתי בפני את העדויות ובחנתי את הראיות ולאחר שגם נתתי את דעתי לתוכן סיכומי הצדדים ולדין, מסקנתי היא שהמאשימה הוכיחה כנדרש את כל עובדות כתב האישום וכי דין הנאשמת להרשעה בעבירות שיוחסו לה.

להלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

מצאתי שהנאשמת הפרה באופן ברור את חובותיה כנהגת בהתקרבה עם מכוניתה למעבר חציה מסומן ומתומרר היטב, והכל בשעת יום ובראות טובה, כשלה היא מלהבחין במועד בהולכת הרגל ופגעה בה בעוצמה.

מצאתי כי ניסיונה של ההגנה לגלגל את האחריות על הולכת הרגל אשר עשתה דרכה הלגיטימית במעבר החציה הוא ניסיון שכשל וזאת בשים לב לתמונת הראיות בתיק, וכי בניגוד לעמדת ההגנה, התאונה דן היתה בהחלט תאונה נמנעת מצד הנאשמת לו רק היתה הנאשמת שמה לב לדרך, מאיטה, מבחינה באשר היתה היא כנהגת יכולה בהחלט להבחין, ולו היתה היא מכבדת את דבר הדין ביחס למתבקש מנהג המתקרב למבצרם של הולכי הרגל - הוא מעבר החציה.

ואסביר כל זאת:

ההגנה הודתה בישיבת ההקראה במצוי בסעיפים 1,2,3 לעובדות כתב האישום.

מעובדות אלה עולה ראשית שמעבר החציה אשר אליו התקרבה בנסיעה הנאשמת היה מעבר חציה שסומן ותומרר כהלכה.

לכך יש להוסיף את העובדה שהנאשמת העידה כי היא אף מכירה את המקום וכי היא נוסעת ברחוב זה לדבריה " כל הזמן" (ראה עדותה בעמ' 14 שורה 10 לפרוטוקול וכן את דבריה בשורה 59 להודעתה ת/3).

עוד עולה כי ההגנה מודה (ס' 3 לעובדות כתב האישום כאמור) שבעת שהנאשמת התקרבה עם מכוניתה למעבר החצייה סיימה הולכת הרגל לחצות את חלקו הראשון של מעבר החציה וגם " ירדה משטח הפרדה והחלה בחציית חלקו השני של מעבר החציה" . (ראה כאמור את מענה ההגנה לכתב האישום בישיבת ההקראה - הודאה בס' 3).

רוצה לומר שכבר בשלב זה - שבו יש הכרה של ההגנה במתואר עובדתית בסעיפים 1, 2, ו-3 לעובדות כתב האישום - ניתן ללמוד שחובה ברורה היתה על הנאשמת כנהגת ליתן זכות קדימה להולכת הרגל.

וכלום נתנה הנאשמת זכות קדימה להולכת הרגל?

מסתבר שלא.

הנאשמת פגעה בהולכת הרגל בעת שזו כבר הספיקה לחצות (לפי ממצאי הבוחן המשטרתי אשר לא נסתרו בכל חו"ד נגדית של ההגנה) 2.1 מטרים על מעבר החציה המצוי בכיוון נסיעתה של הנאשמת ובמהירות הליכה רגילה של 1.3 מ' לשניה. (ראה ת/5). (הולכת הרגל ילידת 1965).

לא נסתרה עדותה של הולכת הרגל על כי היא נפגעה והתהפכה פעמיים כתוצאה מהפגיעה בה וגם לא נסתרה עמדת הבוחן המשטרתי (ראה ס' 14 לת/5 וראה גם עדות הבוחן המשטרתי בעמוד 10 שורות 31-30 לפרוטוקול) על אודות עמדתו - שלא נסתרה בכל חו"ד נגדית - לגבי עוצמת הפגיעה ומהירות הנסיעה בעת האימפקט (אימפקט שהביא לניפוח שמשה קדמית ברכב הנאשמת תוצאת הפגיעה בהולכת הרגל).

וכאן המקום להזכיר את חובותיו של כל המתקרב עם מכוניתו למעבר חציה.

תקנה 67 לתקנות התעבורה קובעת :

"א) נוהג רכב המתקרב למעבר חציה, והולכי רגל חוצים במעבר, יאפשר להם להשלים את החציה בבטחה ואם יש צורך בכך יעצור את רכבו לשם כך.

(א1) נוהג רכב המתקרב למעבר חצייה, יאט את רכבו אם הולך רגל עומד על המדרכה בסמוך למעבר החצייה ואם ניכר שבכוונתו של הולך הרגל לחצות את הכביש, ייתן לו זכות קדימה".

ומתקנה 52 לתקנות התעבורה עולה גם חובת נהג "להאט את מהירות הנסיעה ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו בכל מקרה שבו צפויה סכנה לעוברי דרך או לרכוש... ובמיוחד במקרים אלה... (6) בהתקרב למעבר חצייה".

אין מחלוקת שהנאשמת התקרבה עם מכוניתה למעבר חצייה.

הוכח כי על הנאשמת היה להבחין בהולכת הרגל לכל הפחות עוד בהיותה של הולכת הרגל על אי התנועה שבלב הכביש (ראה בהקשר זה שיחזור שערך הבוחן המשטרתי אשר בו אגב הנאשמת סירבה להשתתף ואשר ממצאיו לא נסתרו על ידי כל חו"ד נגדית מטעם ההגנה).

אך זאת ועוד: שומה היה על הנאשמת כנהגת בוודאי ובוודאי להבחין בהולכת הרגל עת עשתה כבר כברת דרך ממש על הכביש מול עיני הנהגת - שלא לומר עוד מעבר לכך שמלכתחילה שומה היה על הנאשמת כנהגת לקדם בדרך נהיגתה פני אפשרות שיחצו שם הולכי רגל במעבר החצייה וליצור מצב שבו תוכל היא כנהגת לעצור לפני מעבר החצייה.

ולא זו אף זו: באם למרות מימצאי עבודת הבוחנות המשטרטיות והתצלומים אשר מהם עולה שלנאשמת היה בהחלט שדה ראייה אל אי התנועה שבלב הכביש ובוודאי ובוודאי שאל מעבר החצייה במסלול נסיעתה שלה, טוענת הנאשמת, למרות כל אלה כאמור, שלא היה לא שדה ראייה מספק בהתקרבה אל מעבר החצייה אזי צריכה היתה היא ממילא כנהגת להתאים את דרך נהיגתה ודריכותה למצב אפשרי עד מאד וצפוי עד מאד של שימוש הולך רגל במעבר החצייה בטבורה של עיר, ולא להמר שלא יהיה שימוש שכזה.

ובמילים אחרות: הוכח שלנהגת דן היה שדה ראייה ראוי אל עבר אי התנועה, אולם גם אם לשיטתה לא היה לה שדה ראייה - אזי נשאלת השאלה מדוע נטלה הימור ונעה לעבר מעבר החצייה מבלי לקחת בחשבון שיתכן שתידרש היא לעצור מבלי לעלות על מעבר החצייה ומבלי לפגוע שם בעוצמה בהולכת/רגל (כפי שקרה).

הסניגור מלין בסיכומיו על כך שהולכת הרגל ראתה את מכונית הנאשמת מתקרבת ולא עצרה את ירידתה למעבר החצייה מאי התנועה הבנוי שבלב הכביש או את המשך הליכתה וחצייתה.

ובכן ראשית, בכל הכבוד, באם ההגנה מדגישה בסיכומיה שהולכת הרגל ראתה (בהיותה על אי התנועה) את מכונית הנאשמת אזי הרי שבאותו קו ראייה אמורה היתה הנאשמת לראות את הולכת הרגל.

ושנית, אין מקום להפוך את היוצרות ולהלין על הולכת הרגל אשר העידה שהיתה משוכנעת שהנאשמת תעצור.

זכות הקדימה על מעבר חצייה כגון זה שבפנינו היא להולכי רגל.

זכות הקדימה במעבר חציה איננה דבר מה שנהגת "מתחרה" בו עם הולך הרגל.

הולכת הרגל עשתה שימוש רגיל ולגיטימי במעבר החציה.

לא הודגמה בפני כל התנהגות חריגה מצד הולכת הרגל.

גם עיון בלוח התצלומים (ת/6), ולרבות התצלומים מס' 15 ו-16 שנעשו מתוך מושב הנהג ברכבה של הנאשמת (שם אגב גם נראה השבר בשמשה הקדמית תוצאת הפגיעה בהולכת הרגל) מלמד בבירור ששדה הראיה של הנאשמת לכוון אי התנועה היה שדה ראיה טוב וניתן להסיק בהחלט שראוי היה לה לנאשמת כנהגת להבחין בהולכת הרגל אף עוד בהיותה של הולכת הרגל על אי התנועה. (ראה תצלומים 15 ו-16 כאמור).

ושוב ייאמר: ככל שלמרות כל זאת הנאשמת טוענת כי אין הדבר כך, אזי נשאלת השאלה מדוע אם כך הוסיפה הנאשמת להתקדם עם רכבה בעיוורון כביכול וליטול הימור ביחס לשימוש הולכי רגל במעבר החציה ככל שיירדו בסבירות מאי התנועה שבלב הכביש ויעשו שימוש במעבר החציה.

אגב, הנאשמת ציינה בהודעתה ת/3 (שורות 15-16) כי בעת האירוע היתה נוסעת ברכבה שהינה חברה שלה. ("ש.ת. אין לי עדים נוספים חוץ מהחברה שהיתה איתי ברכב"). עדה זו, החברה של הנאשמת, לא הובאה על ידי ההגנה כדי לתמוך בגרסתה של הנאשמת.

זאת ועוד, בכל הכבוד והערכה לנאשמת, מתקיים לטעמי קושי לקבל את גרסתה על כי מהירותה היתה כ-20 קמ"ש בלבד בהתקרבה למעבר החציה.

הצירוף בין מהות הנזקים ברכבה (ניפוץ שימשה קדמית) לבין תיאור הפגיעה על ידי הולכת הרגל, לבין גם עדות הנאשמת על כי הבחינה בהולכת הרכב ובלמה "הכי חזק שאני יכולה" (עמ' 14 שורה 11 לפרוטוקול) מלמד כי מהירותה היתה גבוהה יותר.

ובמילים אחרות: אם הספיקה היא לבלום (לדבריה) ובכל זאת כך הם נזקי האימפקט ברכבה (ניפוץ שמשה האופייני לדברי הבוחן המשטרתי לפגיעה במהירות של 30-50 קמ"ש) אזי ניתן רק לשער מה היתה המהירות טרם הבלימה - וזו, מן הסתם, היתה גבוהה מ-20 קמ"ש.

כזכור גם לא הובאה בתיק זה כל חוו"ד מומחה מטעם ההגנה כדי לסתור את דבריו ועמדתו של הבוחן המשטרתי.

אך יתרה מכך: אם אכן מהירות נסיעתה של הנאשמת היתה כדבריה כ-20 קמ"ש הרי שבצדק תהתה התביעה בשאלות שהציגה לנאשמת בבית המשפט - הכיצד אם כך לא הבחינה היא בהולכת הרגל מוקדם יותר.

ממה נפשך? אם תמצא לקבוע (כגרסת הנאשמת) שהיא התקרבה למעבר החציה ב- 20 קמ"ש- אזי כאמור, היה בידיה סיפק להבחין בהולכת הרגל מוקדם מן המועד שבו הבחינה (רק על הכביש) ואם תמצא לקבוע שנהגה במהירות גבוהה יותר - אזי כשלה הנהגת ביתר שאת בעת התקרבותה למעבר החציה מבלי לקדם אפשרות ירידת הולך רגל מאי התנועה.

מחד, כזכור הנאשמת סירבה להשתתף בשחזור.

מנגד, מלינה הנאשמת על ממצאי השחזור וגם לא מציגה כל חוות דעת נגדית.

בעדותה בבית המשפט ציינה הנאשמת באופן החלטי כי היא ראתה את הולכת הרגל לראשונה כשהולכת הרגל היתה על הכביש ולא לפני כן. (ראה עדותה בעמ' 18 שורות 16-17 לפרוטוקול).

והנה, למרות אמירה החלטית זו מפי הנאשמת טוען הסניגור בסיכומיו (ס' 22 לסיכומיו) כי "בעדותה הספונטנית והטרייה מעידה הנאשמת שהבחינה בה עוד על המדרכה".

אלא שהסניגור, יש להזכיר, התנגד בכלל להגשת הודעתה של הנאשמת. (ראה עמ' 6 לפרוטוקול).

ולא זו אף זו - אין הוא גם ממילא מצביע על אמירה פוזיטיבית כלשהי מן ההודעה שסותרת את מה שאמרה הנאשמת בבית המשפט באופן החלטי (דברי הנאשמת על כי היא ראתה את הולכת הרגל רק כשזו היתה כבר מולה על הכביש ולא לפני כן).

ניכר כי הסניגור נשען (ראה ס' 21 לסיכומיו) על אמירת הנאשמת לחוקר על כי "ראיתי אותה יורדת לכביש ואז כבר בלמתי".

אלא שאם טענת ההגנה בסיכומיה (ס' 22 לסיכומיה) היא שהנאשמת הבחינה בהולכת הרגל עוד על אי התנועה אזי ממילא עולה השאלה מדוע אם כך פגעה בה על מעבר החציה לאחר שהולכת הרגל אף הספיקה לחצות יותר מ- 2 מטרים על הכביש.

על השאלות הללו התקשתה הנאשמת להשיב וגם מתקשה ההגנה להשיב בסיכומיה ובטיעוניה.

בהתקרבו של נהג למעבר חציה שכזה שבו הולך רגל עומד לחצותו (ולא כל שכן חוצה) הזכות של הנהג להוסיף ולהתקדם נסוגה מפני הזכות של הולך הרגל.

כך הוא הדין.

ועוד יש לדעת: השאלה האם תאונה היא נמנעת או בלתי נמנעת מבחינה מספרית היא איננה לעיתים השאלה המלאה והנכונה בנסיבות.

יש לבדוק האם הנהג או הנהגת לא הכניסו את עצמם מלכתחילה למצב בו יקשה עליהם כבר לעצור לפני מעבר החציה

ולכבד הזכות של הולך הרגל במעבר החציה (כגון נהיגה במהירות בלתי ראויה בנסיבות בהתקרב למעבר החציה ו/או אי הבחנה במועד ובכלל באשר ניתן וצריך להבחין בו).

כאמור, נהג המתקרב למעבר חציה שכזה איננו "מתחרה" עם הולך הרגל על הזכות.

על הנהג להיות מרוכז, להבחין במועד במה שניתן להבחין, להתכונן גם לאפשרות לעצור ככל ששדה הראיה שלו נפתח לאיטו וגם לעצור במידת הצורך (ולא לפגוע בעוצמה בהולך הרגל העושה דרכו הלגיטימית על מעבר החציה).

וככל שהראות מוגבלת - להאט כדי אפשרות עצירה לפני מעבר החציה.

הנאשמת נשאלה בת/3 (שורות 62-63) באם לטענתה נסעה במהירות של 20 קמ"ש ושדה הראיה נפתח אזי מדוע לא ראתה את הולכת הרגל על שטח ההפרדה.

הנאשמת השיבה על כך: "אני לא יודעת מה להגיד לך".

הנאשמת השיבה על שאלות עובדתיות רבות בת/3 תשובות המעידות כי תשומת ליבה לא היתה נתונה לדרך:

"אני לא יודעת".

"אני לא זוכרת".

"אני לא יודעת".

(ראה תשובותיה בשורות 32,37,44,63).

אגב, הנאשמת גם נשאלה האם ראתה את קצב החציה של הולכת הרגל והשיבה:

"לא". (ראה תשובתה של הנאשמת בשורה 70 לת/3).

גם אם הייתי נותן לת/3 משקל שאיננו שלם (לאור התנגדותו של הסניגור לקבלתה - שנדחתה) וגם אם אניח בצד את בקשת הסניגור הסותרת מנגד בסיכומי דווקא כן להסתמך על ת/3 (ראה ס'22 לסיכומי ההגנה) אזי, עדיין, הן מת/3 והן מעדותה של הנאשמת בבית המשפט עולה תמונה של נהיגת הנאשמת באור יום ובראות טובה בכביש המוכר לה ובהתקרב למעבר חציה מבלי להבחין במועד בהולכת הרגל, במהירות בלתי סבירה בנסיבות ובגרימת התאונה במעבר החציה.

הולכת הרגל עשתה עלי רושם מהימן בעדותה, ולמעשה הראיות והממצאים הנוספים מחזקים את גרסתה שלא נסתרה בידי ההגנה. העידה כי הלכה לאט. זה לא נסתר ואף יוזכר שהנאשמת העידה כי היא עצמה בעצם לא ראתה את קצב

חציית הולכת הרגל.

רוצה לומר אם כך שעפ"י הראיות עשתה הולכת הרגל שימוש סביר ורגיל במעבר החציה.

ושוב - מעבר החציה הוא מבצרו של הולך הרגל.

הולך רגל המצוי על אי תנועה בין שני מסלולים - הרי גם סביר, עפ"י מבחן הצפיות - כי גם לא יישאר לנצח בלב הכביש על אי התנועה אלא יבקש להמשיך דרכו.

הולכת הרגל לא התעלמה מהתנועה וגם כאמור ראתה את רכב הנאשמת אך ציפתה שהנהגת תאפשר את החציה במעבר החציה.

מנגד, הנהגת התעלמה מקיום הולכת הרגל המשיכה בנסיעה ופגעה בה בעוצמה בעודה בלב מעבר החציה במסלול נסיעתה ומול עיניה.

הבוחן המשטרתי קבע כי ניתן להבחין בנעשה בשטח ההפרדה אף ממרחק של 60 מטרים.

אכן, יתכן מאד, ואף סביר בנסיבות, שכאשר הנהגת היתה 60 מטר ממעבר החציה הולכת הרגל עוד לא הגיעה כדי מלוא דרכה. ואולם מה לגבי המשך התקדמות רכב הנאשמת והתקרבותה של הנאשמת תוך צמצום מ-60 מ', דהיינו כדי 50 מ' ... 40 מ'... 30 מ'... 20 מ' וכד' (שאז אף על אחת וכמה שהולך ונפתח שדה הראיה אל עבר אי התנועה). ועל כך גם עמד הבוחן המשטרתי (וראה מימצאי השיחזור עם רכבה של הנאשמת וראה לוח התצלומים).

מעבודת הבוחנות המשטרית עולה שכאשר אף גם עוד מתקרבת הנהגת למעבר החציה ומצמצמת את מרחק ה-60 מ' ניתן (ולא נסתר כי ניתן) להבחין וממילא וביתר שאת ניתן להבחין בנעשה באי התנועה ממרחק פחות מ-60 מ'.

אלא שהנאשמת התעלמה, לא הבחינה, המשיכה בנסיעה ופגעה בעוצמה (שבירת שמשה קדמית ברכב, וראה כאמור גם את עדות הולכת הרגל).

ההגנה טענה כזכור במענה לכתב האישום כי התאונה, לשיטתה של ההגנה, היתה בלתי נמנעת מבחינת הנהגת.

ובכן, מן הראיות והעדויות שהובאו בפני עולה שהתאונה היתה בהחלט תאונה נמנעת לו הנאשמת כנהגת היתה מרוכזת ומבחינה במה שנעשה מול עיניה, מתאימה עצמה לעצירה ועוצרת לפני מעבר החציה כדי לאפשר את החציה ואת השלמת החציה.

אף מצאתי צדק בדברי התביעה בסיכומיה על כי גם מיקום הנזקים ברכב הנאשמת (כאשר לוקחים בחשבון שהחציה של הולכת הרגל היתה משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשמת) אזי מחזק הדבר את ממצאי הבוחן המשטרתי בדבר כבדת הדרך שהספיקה הולכת הרגל לעשות על הכביש לנגד עיני הנהגת טרם נפגעה בידי רכב הנהגת.

כאמור, למיקרא סיכומי ההגנה ניכר שההגנה מבקשת לקבוע שהולכת הרגל היא האשמה בתאונה וכי יצרה היא מצב של תאונה בלתי נמנעת מבחינת הנהגת.

צר לי, אך כאמור, כל הראיות מצביעות (וללא סתירה) על כך שהולכת הרגל לא חטאה בדבר אלא עשתה שימוש לגיטימי, רגיל ובר צפי במעבר החציה.

בסעיף 8 לסיכומי ההגנה טוענת ההגנה כי על הולכת הרגל: "פשוט היתה צריכה להיעמד". בכל הכבוד, עפ"י השקפתי (וכך גם דומני שגם הדין) הנהגת בנסיבות פשוט היתה צריכה להיעמד.

ההגנה מלינה בסיכומיה על מלאכת השחזור אך מנגד נשאלת כאמור השאלה האם לוקחת ההגנה בחשבון שהנאשמת הרי סירבה להשתתף במלאכת השחזור והאם ההגנה תומכת את עמדתה בחו"ד מומחה מטעמה.

שתי השאלות הללו נענות בתיק זה בשלילה.

עולה מסיכומי ההגנה שההגנה סבורה שמעבר החציה דן המופרד על ידי אי תנועה בנוי, הוא אולי "מלכודת מוות" וצריך לבטלו (ראה סיכומי ההגנה).

ובכן בכל הכבוד, אי תנועה בנויים המפרידים בין מסלולי נסיעה הם מבנה גיאומטרי מוכר ונפוץ. נהג המתקרב למעבר חציה צריך לפעול כחובותיו בדין, ואז לא תתרחש תאונה על מעבר החציה בשל דרך נהיגתו. כך לטעמי יתכבד נהג ויעשה טרם הוא מלין על קיום אי התנועה בכביש בו הוא נע עם רכבו ובטרם ילין הוא על קיום מעבר חציה שסומן ותומרר כדבעי בדרכו.

לסיכום:

בכביש תקין, באור יום, בראות טובה, מתקרבת הנאשמת למעבר חציה מסומן ומתומרר וכושלת באופן חמור בדרך נהיגתה ובמידת תשומת ליבה.

עובדות כתב האישום הוכחו היטב והן מגבשות את העבירות אשר בכתב האישום.

הנאשמת מורשעת לפיכך בזאת בעבירות שיוחסה לה בכתב האישום.

ניתנה היום, 14.12.2020, במעמד הצדדים

